

Duyarlı Olabilmek

– KARAM-41 · 22 Ocak 2019

Vatandaş olarak her gün canımızı sıkın birçok nahoş olaya tanık olmaktadır. Herkesin temennisi, toplumda daha huzurlu ve stressiz bir yaşam sürmek elbette ki. Ancak ne yazık ki, günden güne bu tür can sıkıcı ve moral bozucu hadiseler artmaktadır.

"Sokaklarda magandalar, uyuşturucular, gaspçılar kol gezmekte. Kadınlara şiddet uygulanmakta, dövülmekte, sürüklenmekte.

Vitrinler kırılarak eşyaları yağmalanmakta. Kapı önünde park eden otomobiller yakılmakta. Kırmızı ışıkta bekleyen şoförler tehdit edilmekte, para vermezse aracına zarar verilmekte.

Kuyumcular gün ortasında basılarak yağmalanmakta. Birileri aracıyla yayalara çarpıp kaçmakta, yaşlı ve emeklilerin ellerinden maaşları hile veya zorla alınmaktadır."

Günlük hayatta karşılaşmakta olduğumuz bunlara benzer birçok örnek verebiliriz.

Bu çirkinlikler, birilerimizin gözü önünde gerçekleşirken, çoğumuz çeşitli nedenlerden ötürü, olayları görmezlikten gelerek duyarsız kalmaktayız.

Sebepler ister "tanık yazılmak", ister "zan altında kalmak", isterse "yaralanma tehlikesi" olsun. Bu gerekçeler vicdanımıza, merhametimize, insanlık duygularımıza engel olmamalıdır.

Unutmayalım ki bizlerden önce birileri canını, malını, zamanını rahatını feda ettiği için bu topraklarda yaşayabilmekteyiz.

Kaldı ki duyarsız kaldığımız birçok hadisenin gerçek nedeni "nemelazımcılık" duygusudur.

"Aldırmaz, korkak, kaypak, bencil, vefasız, merhametsiz" duygularla yoğrulmuş insanların ne kendilerine, ne de insanlığa, doğaya, tüm canlılara ve dünyaya yararı olamaz.

Elbette tarih tekerrür edecek, herkes yaptıklarıyla tarih sayfalarında yerini alacaktır. Kimileri;

"kahramanlıklarıyla, vefalarıyla, sevgileriyle, insanlıklarıyla", kimileri de; "kin, nefret, bencilik ve korkaklıklarıyla" anılacaklardır.

Gerekçelerimiz ne olursa olsun, böylesi çirkin, zorba, haksız ve insafsız hadiseler, uygun şekilde, suç işlemeden müdahale etmek insanlık borcumuz değil midir?

Seyirci kaldığımız böylesi vahim olaylardan sonra, "müdahale etseydim ölmezdi", "önleseydim yanmazdı" gibi vicdani pişmanlık duyguları bizi bir ömür rahatsız etmez mi?

Unutmayalım ki, kimi zaman ufak bir yardımımız, bir canı, büyük bir zararı kurtarabilir.

Müdahale ve yardım etmenin önemi ve anlamı bakımından, bir negatif, bir de pozitif, iki yaşanmış olaydan bahsetmek istiyorum:

Geçen gün bir vatandaşımız para isteyen uyuşturucu bağımlısı tarafından, "neden az para verdin" diye, birçok kişinin gözü önünde bıçaklandı. Zamanında yardım yapılmadığı için kan kaybından hayatını kaybetti.

Yakın bir tarihte, sokak ortasında eşini bıçaklayan caninin elinden, bir vatandaşımız kovayı kalkan

ederek, canını tehlikeye atıp, bayanı kurtardığına tanık olduk.

Bu olayı izlediğimde, içim minnet ve şükranla coşmuştu. Bir yakınımın kurtarılması gibi sevinmiştim.

Toplumda böyle duyarlı kişilerin çoğalması ne güzeldir.

Birlikte yaşayan insanların, kendilerine ve tarihe karşı, yapmaları gereken ödevleri vardır elbette.

Yaşamak bir sanat olduğu kadar, sorumlulukları bakımından da, bir o kadar zordur.

İnsan olabilmenin haklı onurunu ve gururunu hissetmek istiyorsak, mesuliyet duygusuyla hareket edip, duyarlı ve tutarlı olmak durumundayız.

Unutmayalım ki, bu gün başkasına reva görülen kötülükler, haksızlıklar ve çirkinlikler yarın da bizim başımıza gelebilir.

Mutluluk, sadece kişisel çıkarlarımızın temininde değil, toplumun yakaladığı optimal huzurda gizlidir.

Hayat, tek başına yaşamaktan öte, birlikte paylaşmaktır...

Sevgiyle kalın...